

שאלות ותשובות חלק סימן כה בו שלישי מהר"ם בריסק כח

שואל: שאלה רק באופן שדירת הגוי אינו נחלת ישראל רק הדיר של החזרים ואז ודאי יש לדון שיאמרו שהישראל נגדל החזרים ועושה זהם קמורה והגוי שנוסעל עמהם הוא שכירו כמו שאבקר להשכיר נרחץ והטור הנקרא על שם ישראל משום חשש זה שיאמרו שהנכרי שצויד שם הוא שכיר יום של ישראל, ומשיכ דאין לחוש למיע משום דעכרים מפעי פעי הכה לכאורה זה תל"י צמחלוקה שצין רש"י ז"ל וסיעתו וצין הרמזים ז"ל, דלרש"י ז"ל ענין מפעי פעי הוא שאין הגוי קומך אל ישראל צמחל ומתן של השוהפיה והמניד לועק אל תהנס צכך וכך וכו' וכן צעירוכין דף ו' אינו קומך על הגזאים, אבל היכא שאין לו תכלית צפיעתו לא פעי וכן לש"י ז"ל רק כסיושם העכרים אונקחתא ליכא חסדא דאז פעי, לא כן הרמזים ז"ל כסיעתו דליתו קוצר דאפי"א חס אינו יושב אונקחתא ג"כ אי"ל לרשום אי"כ עכ"ל שאף צלי תכלית הוא מרצה דברים ומודיע לכל שהוא שואף [וצאונה לעיק על הע"ז והש"ך צק"י ק"א קע"ף כ"ה שנוכין שטרא לבי תרי דלהלכה פסקין דרק ציהיב אונקחתא ח"ל לרשום כס"י רש"י ז"ל ונפעי פעי פירשו בהרמזים ז"ל] אבל גם לש"י הרמזים ז"ל ליו קצרה ונפעי פעי רק כסיואל ונכנס ועיין צפר"ח ק"ק ל"ט, וצ"ד ליו מה שהעכרים יולא ונכנס צערצ וצוקר אף חס פעי אז כיון דצרוז היום אינו שם והעכרים וקצים חלל החלר יחשדו את הישראל, דאליכ לווה לא ישכיר לנכרי נרחץ והטור משום מיע נינאל עכרים מפעי פעי אי"ו כיון שהעכרים והקצים אינם שם כשהוא פעי איכא מיע ולא דמי למהנה כהונה שצטעה ק"ס מיע הוא יולא ונכנס, ור"ה"י צרות מהר"ם סיק אר"ה ק"י ל"צ סגס הוא משהמש צהך קצרה דנפעי פעי ונניסצ צזה דצרי הוג"א ק"י רנ"ה קק"א צונשיכ דצוהף צהתנו מתחילה מותר ולא אקרינן משום מיע, ולא קאמור קום טעם צדצ"ל, וכי הנהר"ש דהטעם הוא משום דגוי ונפעי פעי כ"ס לו שוהפיה בדקמכין ע"ז צי"ד ק"י ק"א לענין מתנה כהונה, ולעכ"ד ל"ע הא ארצא משם מוכח להיפך דלא קומכין ע"ז רק צדיהיב אונקחתא יש לורך צפיעתו, ולעכ"ד יש להצ"ח רח"י להיפך מרחזין צהרמזים ז"ל צפ"ו ונ"ה שצת הלכה י"ז כהצ הנושהף עם העכרים צנולאכה או צקמורה או צחנות חס התנו וכו' והנחצר צק"י דנ"ה העתיק דצרי הרמזים ז"ל רק ששונה וכי שהם שוהפין צחנות צקמורה ונראה זה דלהרמזים ז"ל מותר אפי"א חס הם רק שוהפין צקמורה לצד אף שהחנות של ישראל ולהנחצר לא שרי רק חס הם שוהפין צחרווי"ה הן צחנות הן צקמורה והטעם משום דצחנות של ישראל אעפי"א שהם שוהפין צקמורה איכא מיע ונענואל צעי אומאי חולק על הרמזים ז"ל ולהכ"ל ניחא דהרמזים ז"ל כסיעתו דקוצר דנפעי פעי סייך אף כשאינו לתכלית נקשר ולכן כשהעכרים הוא צחנות כל היום ונפעי פעי ואין חשש מיע, לא כן הנחצר כסיעתו דאין יהיה רק ציהיב אונקחתא ומפעי פעי לורך ונכירה הצטר אין להחיר צחנות ישראל משום ונפעי פעי, אוננס עיין צוהר"ם סיק ק"י ל"ט שכי להיפך דלהצ"י

]] הגיה והרה"ג הקואל כ"י העיר אחיכ כי השאלה צו מנש בצר מנחור צרות תסורה ס"י מהדור"ק ק"י הקניא עי"ש, ולפיעכ"ד ה"י מקום לדון עוד צזה, לפי"ו דפריך התם צק"ס ע"ז ד' כי"א ע"א והא קא מפקע לה מנחורה ומשני אמר רצ משרש"י מנחורה חוצת הדר הוא עי"ש צפירש"י, ומעשה לפי"ו ש"כ צפק"י תוס' שנה ק"י ק"ל עיר ק"ס צה חזרים פטור מן המנחורה והוא דין תמוה וע"י צצ"י צצדק הצית קוף ק"י רפ"ו וע"י צקד"ח מערכת המים כלל קכ"א צסס הקניג דנשמש שם דשערי החלירות שהחיר"י מלויים שם פטורים מן המנחורה, ואי"כ ה"י מקום לומר דאקור להשכיר אף באופן דליכא מנחורה עין כיון דשער החלר הוא של ישראל ומפקיע לה מנחורה ולא סייך ת"י רצ משרש"י רק על הדיר צעלונה המושכר לנכרי, אבל האמת יורה דרכו כי לא כהצ צנוחלט לפטור שער החלר וצפרע חס יש להחזרים דיר מיוחד ונכ"ש צשערי החלרות שלנו שתחלת שלים העליון הוא לנעלה מנערה צודאי חייב צמחורה ולא נפקע מירי ש"ה"ק]] והנני צזה צדש"ה צאהצה צלפי"א לעזרת ישראל:

מרדכי.

סימן כו.

בבזר אה"י הרה"ח הנופלג צהשלגת חכונים ונצונים, חל"ו שונים, צק"י נפלג וכו' כס"ת מוה"ר אברדם אר"י שו"צ דנתחא ה"י :

בדבר שאלה צנו הצ' הנופלג וקטון וכ"י כה"ר אליעזר יצחק כ"י שצדוהו להקיע ציניי אלול אחר שגמרו הליצור הפילתן אלל הוא ה"י עינוד צאנולע הפלחו צין צרכה ראשונה לשכ"י לפני ק"ס, ושאל חס ראשי להפסיק לצבד הליצור, וכ"ת כתצ חלי צארכה לצבר שנותר להפסיק צין הפירקיס ואין עתי אחי להשתמש צצדצרי ואכחוצ ונח סכלע"ד צק"ד :
הו

שאלות והשבות חלק סימן ב' זו שלישי מדר"ם בריסק

שיזכה חזירך, דכח"ג לא גרע ונלשחול בשלי
חדס ככד לחין לך חדס ככד ונליצור וכדור
ליצור ודאי בדיק, וחף שהי ציכלהם להנהיג
עד שיהפכל התוקע חבל זה גופא איכנו ככד
להליצור, והרי חזין שויתרו על הקיעה כל
הקפיקות בהפלה צונלכות וזכרונות שופרות נשוס
עירחא דליצורא, ע"כ יפה אונר נעלהו דמוהר
לו לתקוע, והלום הראה לי חכמי האהוב הרב
מהר"ש שליט"א סכן פסק צטורה השורה ש"י
והדורא קונא ק"י קב"ח לענין מי שכוונד צאנאלע
פקד"ן והליצור לריכין לקרות צהורה וחין סס
ווי שיוכל לקרות רק זה ע"י"ש :

והנני בדש"ה צאהצה צלפי לעזרת ישראל :

מרדכי.

סימן ב'.

כבוד אהוי הצחור בארזים, יקר נפז
ואדרכנוניס, חו"צ צן הוונה ישרים
וכו' כש"ה נויה אברהם יוסף פארקאש
ה"י צק"ק בודאפעסט יע"א :

לתשובת יקרתך צדכר שאלתך שנסדכין
אחורך הח"י לצחור כצחד ירא
ד' נופלג צהורה וכו', צרס דא נקא שנו
כסס חצין, חך ורק שאלין נקרא צפי כל
הצרייה ר' יעקל וזה הצחור קוראין יעקא, רק
צבלייתן לקיט שנוס אחד הוא, ונפסך לשחול
הגיע חס יס היר צווגס ושינך שפיר חזו ויה
סבתו צזה הנוצ"י וחמ"ס וגס צחיצורי הזכיר
ח"צ ק"י קב"ע :

דע לך כי שאלה זו ננוס בשאלה צטורה השיצ
נושה חלק ח"ש ק"י ק"י צנוי ששנו נפחלי
ורויה לשדך עליו כס ח"י שסס הקודס שלו ג"כ
נצחלי רק סצפי העולם נקרא הערץ, והשיצ
סקיבל נחבס ח"י ונקראקא ששאל חת הגאון
נוה"ד חר"י ליצ ז"ל חצדיק קראקא צכה"ג,
והשיצ דכל כי חלי ונילחא הצו דלא לוקיף
עלה וכל שיש ח"ה שיוי ונוה שחאנר צלואה
הולכין להקל, [ונחצירי הצחתי דצרי שויה חונרי
חס ק"י ק"י סכי דכל לר שנוכל לוור דבזה לא
דיצר הגאון החקיד ז"ל יס לצדק] וזהשיצ נושה
הציח חר"י נש"ס צרכות ד' נ"צ ע"א דרי יאדא
נועסק ל"י לצרי צ"י ר' יאדא צר חציצ, ועי"ש
שאוכיח נשאר ונקיונות דהכוונה של נעסק הוא
שה"י נשדך חת צנה רק סכי לדחות חר"י
דחולי רק שס הקודס יאדא ח"י סיה וחולי גס
צונון הש"ס ח"י ליהודא סס לעז כנו צונוניו
חבל עכ"פ זה ודאי נוכח דאס חין השנוות
שוין לגונרי שרי עי"ש, ולא אדע למה לא הציח
הגאון ז"ל הא דנוס קוטה ד' יר"ד ע"צ דחיתא
סס חונר שמואל קצח חנוה דרב שמואל וכו'
הרי דחמתן והחיתן ח"י שנס שוה וזה חר"י
יותר נוכחת, וע"י צאונרי חס חיל שחכריח
נוזה שהר"י החקיד ז"ל לא חונר דצרי רק
לזרעו שלפה צרוה"ק שחין זרעו ונלחמים צויוגיס
כאלה גס נש"כ צטו"ת השיצ נושה חיל דאף
שהחקיד ח"י זנון רצ אחר חתינות התלמוד ונו
קסה חין חשג לדצר דנהצאר צס"ק דחכמי
ההלמוד

הן נוקדם לריכין חנו לדון חס הקיעה
הוי הפסק, והנח לכחי נש"ס ר"ה ד' ליד
ע"צ ונושע דלא לצד פעולה התקיעה הוי הפסק
חלא חף השנועה חוי הפסק דהרי ר"פ ח"ל
לשנו"י פי נהירנא לך הקע לי והשיצ לו רצו
לא חונרי חלא צהצר ע"י יע"ש ונראה וזה
דחיד חינו נפסיק צאנאלע ההפלה חפ"י לשנווע
וכ"ס שאקור להפסיק צפעולה התקיעה חונכ
חזינא ל"י להרדצ"י ז"ל ח"צ ק"י שנו"י דפשיטא
ל"י בשאחר הוקע חין צכך כלום חעפ"י שהח
שוהק לשנווע הק"ש ליה לן צה, ורליהי צצרכ"י
ק"י הק"צ קע"י ח' שהקעה צאונת עליו נש"ס
חיל, וחולי ק"ל להרדצ"י דנוס חין ח"י שאקור
להפסיק לשנווע רק דרצח חונר חנוה לו כ"י
כיון שחיו נחויצ וחולי ח"י רצח קוצר כס'
הירושלמי דכל שאינו נחויצ צדצר ושיזחור נקרא
הדיוט חו כיון שאינו נחויצ חיל הקיונן שיעשה
לו צאנאלע ההפלה הפסק וצפרט להגירקא
נחירנא ע"י גיטין מ"ח ע"א דחיתא ג"כ נחר ל"י ר"ח
ופ"י צחורח ק"י ל"י, ונועהה הדרינן לכצחא חילונה
דשנויעה לא חוי הפסק, חונכס דעת הרדצ"י ז"ל סס
דגס עלס התקיעה ל"ה הפסק ונלחא חינוי
וטעס אחד כיון דחוי לורך נויה קלת לא חוי
הפסקה, והנה חין לוור דכוונתו דכל דחוי
ההפסקה לורך קלת נויה חוהר צאנאלע
ההפלה וחלא חיו וניה נחריצ צה ורלי חזין
להדי צקי ל"י ק"ד צנפל ע"יתו צאנאלע ההפלה
דחיו יכול לחזור ולחעעק צו דחוי הפסק וכן
צקי ק"י ק"ח דאס חציחו לו טלית צין גאל
ישראל להפלה לא יחמו כיון דאקור לו להחח"י
ההפלה צעה הנחה הטלית נחילא ח"י נוכח
לו להפסיק צטהיקה עי"ש צצ"י וצנחלית השקל
שס, וח"כ נוה הנחה הטלית דחוי הפסק כ"ד
דחא יכול לעשות פעולה הנחה ולחחפלל דחא
נחלי טענוח שרי להניח הפילין כנוצח צצ"י
ח"י כיון דיכול לקרות ולעקוק צונלחכחו
כנוצח צצ"י ס"ג ועכ"י כיון דחין לורך להטלית
אקור נכ"ס הק"י דחוי יותר הפסק כיון דחוי
חפשי להחפלל גלתקוע ודחי אקור, ח"י כוכה
הרדצ"י ז"ל כיון דחוי קלת נויה שיהקע צאנאלע
ההפלה לכן לא חוי הפסק, חבל התקיעה צעלס
חוי הפסק חפ"י להרדצ"י ז"ל, רק דצלחו חכי
חין לא קיימא לן כהרדצ"י חן צענין
ההקיעה חן צענין השנויעה כנוצח צקי הקל"צ
[וע"י צנהדורח קונא ק"י ל"י וצנהגוהי סס
נש"כ צוה] רק דכאן קיל הרצה כיון דחוי צין
הפרקים, ורלי קי"ל צקי ק"י דצין הפרקים
שחל צקלום חדס ככד ונושיצ שלו לכל חדס
ח"כ ח"י דחכח קלת נויה עכ"פ, ולורך הליצור
צתקיס צחלו חיוניס ג"כ יס קצחא להקל דאף
דצטכח להניח טלית והציחו לו צין הפרקים ק"ל
לרנו"י ז"ל ק"צ סלא יצרך עד אחר ההפלה,
חיו חזין צונשנה צרורה צסס חין העוזר דחכח
שיוטצ צציהכ"י ונהניס לישצ צלי טלית לכויס
יכול לצרך עליו צין הפרקים חלנוח דחכח
דשיכח ככד חו ציון יכול להפסיק צין הפרקים,
וחין לך ציון גדול נחה שהליצור מתפכלים וחין
תוקעים ולדעת זה ציון יותר ולישצ צציהכ"י
צלי טלית, וח"כ חוהר להפסיק עכורס, וחין זה
שיך לחא דחין חונריס לאדס חחא צצכ"ל